

гора, че Рускитѣ войски търпѣли силна несполука въ околността на Плѣвенъ, че вслѣдствие на тѣзи несполука передовия отрядъ трѣбва да расчитва само на своитѣ сили.

Говореше се още, че Турската армия къмъ Видинъ и Русчукъ щѣла била да настѣпва къмъ нашето съобщение прѣзъ Дунава. Сѣщо се говореше, че Генералъ Гурко щѣлъ билъ да напuste Стара-Загора, а на свое мѣсто щѣлъ да остави Герцога Ник. Максимилиановичъ Лейхтемберски. Та какво ли не се говореше! Още се говореше, че Черкезитѣ и баши-бозуцитѣ извършвали голѣми звѣрства надъ Българското население въ околността на Ст. Загора. Испърво, на тѣзи слухове, особено, на послѣдния не се отдаваше голѣмо значение, при всичко, че още въ първитѣ дни, слѣдъ пристиганието ни въ Стара-Загора, започнали бѣха да приизждатъ отъ околнитѣ села единични лица — Българи съ оплакване отъ бѣснуванията на Черкези и баши-бозуци. Между оплаквачитѣ имаше даже ранени. На оплакванията началството не вѣрваше или, се приструваше, че не вѣрва. Впрочемъ, какво можеше да направи началството противъ баши-бозуцитѣ? Малко ли имаше по селата баши-бозуци — Турско население, и слѣдователно, възможно ли бѣше въ такова врѣме да не ставатъ единични нападения, наранявания, па даже и убийства? Но извѣстията за безчинствата на Черкезитѣ и баши-бозуцитѣ все повече и по често бѣха започнали да се потвърждаватъ отъ многочисленни жертви. Напримѣръ, на 14 Юлий вечерята въ града бѣха пристигнали 28 человекъ ранени, които най подробно и въ мрачни краски описваха ужаситѣ, на които било оставено българското население. Тоя пътъ началството се сепна. Отъ обстоятелството, че сега Черкезитѣ и баши-бозуцитѣ не само не бѣгаха щомъ виждаха нашитѣ разѣзди, но даже вѣтѣпваха съ тѣхъ въ бой и ги тѣсняха, се заключавахе, че тѣзи зганъ бѣше около душника на Сюлейманъ-Пашовата армия. Началството, най послѣ, се сѣти да испрати летучи отрядъ съ цѣль да се увѣри въ истинността на распрѣснатия слухъ за Сюлейманъ